

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Sázková kancelář, a. s.**, Jaktáře čp. 1475, Uherské Hradiště – Mařatice, zast. JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. město Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2010, č. j. 9 Ca 249/2008 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného č.j. 6666/08-1300-105163 ze dne 30.4.2008. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru č. j. 174619/07/003511/4269 ze dne 26. 9. 2007 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2007 vydaného Finančním úřadem pro Prahu 3 (dále jen „správce daně“), kterým byl stěžovateli snížen odpočet daně o částku 14 683 Kč.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podstatou sporu je chápání právních účinků vzniklých přijetím zákona č. 109/2006 Sb., kterým mimo jiné došlo ke změně § 113 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Tímto zákonem, resp. čl. XVII., bylo vypuštěno ustanovení § 113 písm. b) zákona o DPH, kterým byla platnost ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o DPH omezena do 31. 12. 2004.

Stěžovatel žalobou namítal rehabilitaci výše uvedených ustanovení zákona o DPH, a to právě v důsledku novely zákona o DPH provedené zákonem č. 109/2006 Sb. Ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o DPH byla stěžovatelem aplikována v daňových příznacích.

Městský soud k žalobě stěžovatele přezkoumal rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že výše uvedená ustanovení pozbyla platnosti k 1.1.2005. Městský soud argumentuje zákonem č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, podle kterého je nezbytné, pokud má obsahově shodná právní úprava v budoucnu opět platit, aby byla vyhlášena uveřejněním v plném znění. Městský soud neshledal příležitou argumentaci analogií postupu Ústavního soudu při rehabilitaci právní normy, argumentuje ústavně danou dělbu moci. Absence slov „zrušují se“ při vyjádření ukončení platnosti dotčených ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty podle soudu není na škodu a konec platnosti norem je z užitých slovních spojení zřejmý. Městský soud posoudil věc tak, že podle něj neplatná ustanovení nemohla znovu nabýt svých účinků.

Stěžovatel přes obsáhlou argumentaci postrádá v napadeném rozsudku odpověď na otázku ohledně své právní jistoty jako adresáta právní normy. Jak je vidět z odůvodnění rozsudku, soud vyložil na téměř pěti stranách interpretační úsilí, jehož výsledkem bylo poskytnuté vysvětlení stěžovateli, proč si právní účinky čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 Sb. vykládat tak, jak je chápe žalovaný, potažmo soud, a nikoliv jak je chápe stěžovatel.

S ohledem na Šestou směrnici 77/388/EHS ostatně stěžovatel předpokládal, že osvobození od daně z přidané hodnoty sázek, loterií a her, ponechané co do podmínek a omezení v diskreci jednotlivých členských států znamená, že právě Česká republika mohla na jedné straně ponechat uvedené činnosti mezi osvobozenými činnostmi, a přitom zároveň poskytnout nárok na nadměrný odpočet tak, jak z § 68 odst. 10 zákona o DPH vyplývalo.

Stěžovatel jako adresát právní normy měl různé možnosti jak pochopit akt zákonodárce (článek XVII bod. 2 zákona č. 109/2006 Sb). Dle stěžovatele mají být zákony přijímány tak, aby ti, kteří je čtou, nemohli mít pochybnosti o tom, co měl zákonodárce na mysli.

Zákon č. 309/1999 Sb. ani Ústava ČR ve svém čl. 52 neřeší, jak zákony pozbývají platnosti a účinnosti. Pokud si tedy stěžovatel chybně vyložil úmysly zákonodárce a účinky novely zákona o DPH provedené čl. XVII zákona č. 109/2006 Sb., pak tak nečinil proto, že by nečetl či neznal platné právní předpisy, ale proto, že se nikde nedočel, jak na situaci právní řád ČR aplikovat.

Stěžovatel opětovně poukazuje na skutečnost, že § 113 zákona o DPH je legislativně nadepsán „účinnost“ a nikoli „platnost“ či „zrušovací ustanovení“. Stěžovatel má za to, že byl vystaven takové míře interpretační nejistoty, která je za hranicí toho, co lze po adresátovi právní normy žádat.

Stěžovatel uzavírá, že soud prvního stupně bez opory v platném zákoně či Ústavě interpretoval právo vadně k tíži stěžovatele. Soud prvního stupně bez opory v Ústavě, zejm. čl. 52 a bez opory v zákoně č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv, zejm. jeho § 3, si vyložil věc tak, že § 68 odst. 10 a § 51 odst. 1 písm. i) zákona o DPH novelou zákona provedenou čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 Sb. se nestaly účinnou součástí právního řádu, a nemohly být proto stěžovatelem v dotčených zdaňovacích obdobích aplikovány.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 14. 6. 2010 odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 56/2009, kde zdejší soud shledal argumentaci stěžovatele nesprávnou. Námitky v kasační stížnosti považuje žalovaný za nedůvodné a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.).

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v rozsahu uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

V projednávané věci není sporu o tom, že stěžovatel provozoval v předmětných zdaňovacích obdobích loterie a jiné podobné hry ve smyslu § 60 zákona o DPH. Podstatné je posouzení právní otázky, zda v rozhodných zdaňovacích obdobích bylo provozování loterií a jiných podobných her plněním osvobozeným od daně z přidané hodnoty s nárokem na odpočet či bez nároku na odpočet daně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel předně nesouhlasí s výkladem městského soudu ohledně pozbytí platnosti stěžovatelem aplikovaných ustanovení § 68 odst. 10 a § 51 odst. 1 písm. i) zákona o DPH v předmětných zdaňovacích obdobích.

S námitkami stěžovatele nelze souhlasit.

Nejvyšší správní soud postupoval při posouzení důvodnosti námitek stěžovatele dle níže uvedených zákonných ustanovení.

Podle § 51 odst. 1 písm. i) zákona o DPH ve znění k 1. 5. 2004 platilo, že při splnění podmínek stanovených v § 52 až § 62 jsou od daně bez nároku na odpočet daně osvobozena tato plnění: provozování loterií a jiných podobných her (§ 60), uvedených v § 2 písm. b), e), i), j) a k) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 68 odst. 10 stejného zákona platilo, že od daně s nárokem na odpočet je osvobozeno provozování loterií a jiných podobných her (§ 60) mimo her uvedených v § 2 písm. b), e), i), j) a k) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 113 zákona o DPH „tento zákon nabývá účinnosti dnem vstupu smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii v platnost, s výjimkou dle písm. b) ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10, která pozbývají platnosti dnem 31. prosince 2004“.

Naopak, podle § 113 písm. a) zákona o DPH nabyl 1. 1. 2005 účinnosti § 51 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, podle něhož je bez nároku na odpočet DPH osvobozeno provozování loterií a jiných podobných her.

Zákonem č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách, byl novelizován i zákon o DPH (čl. XVII), a to tak, že „v § 113 se na konci písmene a) čárka nahrazuje tečkou, písmeno b) se zrušuje a zároveň se zrušuje označení písmene a).“

Současný text § 113 zákona o DPH proto zní následovně: „Tento zákon nabývá účinnosti dnem vstupu smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii v platnost, s výjimkou ustanovení § 23 odst. 3, § 73 odst. 3 věty poslední a § 51 odst. 1 písm. j), která nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2005.“

Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že se k ustanovením § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, v návaznosti na ustanovení § 113 tohoto zákona po jeho novelizaci provedené zákonem č. 109/2006 Sb., v minulosti opakovaně vyjádřil, a to např. v rozsudku ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 58/2008 - 65, a v navazujících rozsudcích ze dne 17. 4. 2009, č. j. 2 Afs 131/2008 - 137, ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130 a ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 Afs 26/2009 - 109, a dále v celé řadě dalších rozhodnutí, z nichž lze uvést např. rozsudek ze dne 30. 4. 2009, č. j. 8 Afs 22/2009 - 77, rozsudek ze dne 10. 6. 2009, č. j. 2 Afs 53/2009 - 122, rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 Afs 56/2009 - 62, rozsudek ze dne 19. 11. 2009, č. j. 5 Afs 67/2009 - 65, rozsudek ze dne 30. 11. 2009, č. j. 8 Afs 72/2009 - 97, rozsudek ze dne 21. 12. 2009, č. j. 2 Afs 133/2008 - 91, a rozsudek ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Afs 61/2009 - 145, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Zdejší soud ve zmíněných rozhodnutích vždy dospěl k závěru, že s účinností od 1. 1. 2005 byly loterie a veškeré podobné hry podle zákona o loteriích plněním osvobozeným od daně z přidané hodnoty bez nároku na odpočet daně ve smyslu § 51 odst. 1 písm. j) zákona o dani z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud tedy musí konstatovat, že dosavadní judikatura zdejšího soudu je v posouzení předmětné otázky zcela konzistentní a ustálená, přičemž jde o názorovou shodu napříč jednotlivými senáty zdejšího soudu.

Právní názor, který zdejší soud v uvedené judikatuře vyslovil, stěžovatel zpochybňuje, nicméně i jeho argumentaci již Nejvyšší správní soud velmi zevrubně posoudil, přičemž neshledal důvody, proč se od své dosavadní judikatury odchýlit. Nejvyšší správní soud taktéž rozhodoval v právní věci samotného stěžovatele (např. rozsudek č. j. 5 Afs 56/2009 - 62 ze dne 19. listopadu 2009). V citovaném rozhodnutí dospěl k shodnému závěru, a to, že „*předmětnou novelizací (novelou č. 109/2006 Sb.) zákona o DPH nemohlo dojít k rehabilitaci (obnovení platnosti a účinnosti) ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 tohoto zákona.*“

Nezbývá tedy než v podstatě zopakovat, co Nejvyšší správní soud již k argumentům nynějšího stěžovatele uvedl.

Stěžovatel opakovaně namítá, že soud prvního stupně bez opory v platném zákoně či Ústavě interpretoval právo vadně k tíži stěžovatele. Soud prvního stupně bez opory v Ústavě, zejm. čl. 52 a bez opory v zákoně č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv, zejm. jeho § 3, si vyložil věc tak, že § 68 odst. 10 a § 51 odst. 1 písm. i) zákona o DPH novelou zákona provedenou čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 Sb. se nestaly účinnou součástí právního řádu, a nemohly být proto stěžovatelem v dotčených zdaňovacích obdobích aplikovány. Zákon č. 309/1999 Sb. ani Ústava ČR ve svém čl. 52 neřeší, jak zákony pozbývají platnosti a účinnosti. Pokud si tedy stěžovatel chybně vyložil úmysly zákonodárce a účinky novely zákona o DPH provedené čl. XVII zákona č. 109/2006 Sb., pak tak ne učinil proto, že by nečetl či neznal platné právní předpisy, ale proto, že se nikde nedočel, jak na situaci právní řád ČR aplikovat.

Zde ovšem Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že s obdobnou argumentací se vypořádal již v mnoha z výše citovaných rozhodnutí. V rozsudku č. j. 5 Afs 23/2010 - 180 ze dne 4. června 2010 konstatoval, že „*v posuzované věci však bylo zákonem výslovně stanoveno, že předmětná ustanovení pozbývají platnosti dnem 31. 12. 2004. Skutečnost, že tato ustanovení nebyla přímo a výslovně „zrušena“, nýbrž jen „pozbyla platnosti“, je pak třeba vykládat tak, že se jedná toliko o odlišnost legislativně technickou (terminologickou), a nikoliv významovou. K ukončení jejich platnosti namísto výslovného zrušení totiž zřejmě došlo proto, že toto ukončení platnosti bylo obsaženo přímo v zákoně, kde se předmětná ustanovení nacházela, a nikoliv v zákoně jiném, kterým by se původní zákon novelizoval (k tomu srov. vedle rozsudku ze dne 17. 4. 2009, č. j. 2 Afs 131/2008 - 137, a rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, např. rozsudek ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 Afs 26/2009 - 109). Již jen pro úplnost zdějši soud uvádí, že vzhledem k tomu, že citované ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty výslovně použilo pojem „pozbývají platnosti“, a nikoliv „pozbývají účinnosti“, lze dovodit i to, že se nejedná o tzv. termínované zákony, pro něž platí, že po stanoveném termínu sice takový zákon i nadále zůstává součástí právního řádu, jedná se však o zákon „bezúčinný“, „vyhaslý“.*

Ve výše citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil taktéž k námitce stěžovatele ohledně existence dvojího výkladu novely zákona o DPH provedené čl. XVII zákona č. 109/2006 Sb. Nejvyšší správní soud konstatoval, „*že zákon o dani z přidané hodnoty nenabízel v rozhodné době, tj. v době od září 2007 do ledna 2008, v souvislosti s odpočtem daně z přidané hodnoty u loterií a jiných podobných her jakožto plnění od daně osvobozených rovnocenný dvojí výklad. Jedinou platnou a účinnou úpravou, kterou bylo v posuzovaném případě možné použít, bylo a je ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) zákona o dani z přidané hodnoty, které provozování loterií a jiných podobných her řadí mezi plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně.*“

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatel nárok na odpočet DPH za předmětná zdaňovací období neměl, neboť tento opřel o ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o DPH, jež pozbyla platnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody kasační stížnosti podřazené pod § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyly shledány, neboť městský soud dospěl ke správnému závěru, a to, že stěžovateli nárok na odpočet daně v předmětných zdaňovacích obdobích nemohl vzniknout, neboť jím aplikovaná ustanovení § 68 odst. 10 a § 51 odst. 1 písm. i) zákona o DPH ve znění do 31. 12. 2004 se nestala novelou č. 109/2006 Sb. platnou a účinnou součástí tohoto zákona. Proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu